

ורד ריבין

שלושה שירים

לא אהבתי

אני שמחה שלא אהבתי.
נמלא בי כעס כמו שלולית בצעדים.

כעת אני ואין אני ללא קמטים.
חברתי לזמן ולשעות השנה;
השבילים מתקצרים.

אני שמחה שלפגישתנו הגעתי רק אני.
אני ואלף הרהורי לא יכולים להשיב
את הרוח על העלים; הכל דומם
לקראת שובנו.
הדלת תמיד נפתחת לשובכם של מובסים.

הבית מבודד

הבית מבודד מאנשים.
אפלו הנערה שאני
לא תרשה להכנס.
הבית מצר עוד ועוד את דלתו
אפלו האהוב בבאים
לא יכל לעביו.

הַבַּיִת שְׁלִי בְּעוֹלָם
 מִתְהַדֵּק כִּתְּשׁוּקָה עַל סְרוּב.
 אֶפְלוּ אִם תִּקְשִׁיב לוֹ טוֹב, חֲדָרֵי הַקֶּטָן,
 לֹא תִרְעוּ בְּאִיזָה חֲלָל הַיְכָבָה.
 זֹר רַכּוֹת וְזָהוּ שְׁלָלָה –
 טְפוֹת מִתְחַבְּרוֹת זֹר לְזֹר בְּתַקְרָה
 וְאִין עֵינַיִם שְׂיִדְמְעוּ אוֹתָן
 שְׂמִישָׁהוּ יִשְׁמַע.

כל השיחות

כָּל הַשִּׁיחוֹת נִפְתָּחוֹת בְּ"הַצִּילוּ"
 וּבְמַעֲנָה זָרִיז נִשְׁבְּרוֹת הַלְחִיִּים.
 הַכָּאֵב נוֹאֵשׁ לְנִשְׁיֵקֶת הַלֵּב;
 הַרוֹצֵחַ מִבְּקֵשׁ מֵאֲבִיו לְהַכִּין.

רֵאשִׁית כָּל שְׂתִיקָה – עֲצָבוֹת.
 רֵאשִׁית הַדְּבוּר נִמְחָתָה מִשְׁכָּבָר.
 אֲנִיּוֹת מִרְחִיקוֹת מִיִּבְשֶׁת
 וּפְהוּקָן הַמְּפִיֵּס לֹא חָשׂ עוֹד
 בְּיָרִיבִים הָעֲזוּבִים.

הָאֲדָמָה סִלְקָה; נוֹתֵר הַיָּם לְחִיּוֹת בּוֹ.
 כָּל הַיָּם הַזֶּה מִתְחַתֵּי
 וְהַגּוֹף בְּשָׁלוֹ, צָף, מִבְּקֵשׁ מִהַכָּבֵד לְהַשְׁכַּח.